

Director:
ANDREU-AVELLÀ ARTÍS I TOMÁS
Editor: Diario Tele|Xpres, S. A.
Redacció, Administració i Publicitat: Aragó, 390 - BARCELONA-13
 Apartat de Correus 1.525
TELE: 05784

Telèfons:
 225 0526 - 225 40 65 - 225 44 87

Tallers:
 «Publicaciones Reunidas, S. A.»
 Aragó, 390 - Barcelona-13
 Dipòsit legal: B. 23313/66

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
 Espanya, Andorra, Portugal Filipines, Marroc i Amèrica (excepte Estats Units i Puerto Rico):
 Semestre: 390 ptes. Any: 780 ptes.
 Altres països:

Semestre: 455 ptes. Any: 905 ptes.
 Números endarrerits: 2 ptes. de recàrrec

Pagament anticipat per gir postal, xec, o transferència

En els preus de subscripció hi van inclosos els números extraordinaris

Les subscripcions començaran amb el primer número del mes següent al de la sollicitud

SUMARI

Pàgs. 6 i 7	NIGÈRIA, UN DRAMA TÍPICAMENT AFRICÀ, per Jaume Miravittles
Pàg. 11	EL PAP BUIDAT AMB RETARD, per Sempronio
Pàg. 12	LA MÉS POBRA I LA MÉS RICA, per Anna Isanda
Pàg. 13	EL PODER CATALÀ, per Frederic Roda
Pàgs. 16 i 17	EL PAPER DE LA DONA, per Octavi Fullat
Pàg. 19	QUATRE QUILÒMETRES DE CARES DE CRIATURES, per Mercè Arola i Alentorn
Pàgs. 22 i 23	ESTAMPES D'ISRAEL, per Joan Alavedra
Pàgs. 24, 25 i 26	PUBILLA CASES, per Miquel Sellarès
Pàg. 28	PARLANT AMB IGNASI MUNDÓ, per Enric Jardí
Pàg. 29	PER QUÈ HAS TORNAT?, per Vicenç Riera Llorca
Pàgs. 30 i 31	LA PENYA DE L'«EUZKADI», per Xavier Benguerel

I totes les habituals seccions de la revista.

PAS A DESNIVELL

MENTEIXIN PAPERS I CANTIN BARBES

per PERE CALDERS

L'AFANY de singularitzar-se, quan tira per bé, és un dels motors de les conquestes humanes. O, al revés, fa caure en una innocuïtat tan allunyada dels mals com dels beneficis. La massa produeix ofec, les grans concentracions encongeixen l'esperit i anul·len la personalitat. No obstant això, l'home actual ha fet la seva tria i s'aglomera a les ciutats, queixant-se, rondinant i fingint que enyora el seu passat silvestre, amb la hipocresia de ponderar, fins i tot, algunes formes primitives de vida rural difícil. Però el fet és que els perímetres urbans atreuen la gent i l'agrisen. ¿Com és possible de satisfer, en medis atapeïts, l'antiga aspiració de distingir-se? Alguns, una ínfima minoria, ho aconsegueixen pel camí positiu, no sempre proposant-s'ho d'una manera específica, amb realitzacions que serveixen la comunitat o són apreciades per ella. La immensa majoria accepta l'anonimat i l'obscur gregarisme, abstracte pel maldecap de viure, i a l'aguait de les mil petites ocasions d'«ésser diferent», que van des de posar-se una ensenya a la solapa fins a combinacions capilars molt variades. La indumentària és un recurs de gamma extensa que permet d'expressar opinions i estats d'esperit, una diversitat dins la uniformitat, com la vestimenta militar de les èpoques en les quals es dissimulava la misèria i l'estupidesa de la guerra amb signes exteriors romàntics. Es cultivava l'orgull de cos i no era igual, per exemple, ésser dragó que llancer, encara que el repartiment de patacades fos força equitatiu a l'hora de rebre. En això, el paral·ligats amb l'art de la barberia com a presa de consciència.

Amb els cabells i les barbes s'hi ha bastit una iconografia rica i fluctuant. En poc més de mig segle, les barbes han estat senyal de conservadorisme, de bohèmia, de bona o de mala posició econòmica, de coqueteria o de deixadesa i d'inconformisme revolucionari. És prodigiós que hi hagi pares i parents que tinguin dificultats amb els joves de la família a causa dels cabells i de les barbes; només es pot atribuir a la falta de memòria o a una deficiència en les lectures. Qualsevol home madur, amb una simple mirada retrospectiva, recordarà moments de la seva pròpia vida

l·ligats amb l'art de la barberie com a pressa de consciència.

El tema té tanta vitalitat, que referir-se a mig segle és una bagatella. Limita les reflexions a una exhalació de temps, quan és gairebé segur que des dels principis l'home devia preocupar-se de lluir com bonament podia. El mecanisme, amb poques diferències, s'ha repetit monòtonament: algú, arriscat i original, llança un estil que desafia les convencions i trenca motlles. Durant una curta temporada, presum solitàriament o en petites colles, fins que un ramat d'imitadors el torna a submergir en les infanteries rases. El cicle recomença i sempre hi ha qui s'enfada, amb l'excusa que quan ell era petit, la gent tocava més de peus a terra.

Tornant a les barbes, cal dir que en qüestions de modes l'home és més pudorós que la dona. Li costa de confessar que tal o tal detall d'artesanía cosmètica va destinat a la cacera amorosa, i prefereix fer veure que es tracta d'una afiliació a teories polítiques o econòmiques. Sense oblidar que, de tant en tant, invoca la comoditat, la higiene o rebuscats motius sanitaris. El «Diari militar de Londres» va publicar l'any 1851 un estudi molt documentat, on es demostrava que en els regiments on la barba era obligatòria, la proporció de casos de pulmonia era inferior a la d'aquelles unitats els components de les quals havien d'afaitar-se. El doctor escocès Sommerville S. Alison (1813-1877) va descobrir que l'abundància de pèls a la cara detenia mecànicament l'entrada de cossos estranys a la boca i a les fosses nasals, i va recomanar als picapedrers que es deixessin créixer el bigoti i la barba, «per tal d'aturar els perills de llur professió».

Ara vivim, també en això, uns moments de dubte. Com que la barba tota sola ja no basta, es comença a veure algun tupè molt elaborat i encara sense classificar. No se sap ben bé de quina ideologia fan l'anunci, o si tenen virtuts saludables, o si exerceixen fascinació damunt el sexe femení. Aquestes coses s'haurien de comunicar com les troballes científiques, amb l'esperit de no ocultar res que pugui aplicar-se a benefici del proïsme. Tots tenim dret a una explotació més racional i meditada dels nostres recursos naturals.